

אלוהים, בני אדם והיקום

המין האנושי מתחבט מזה זמן רב בשאלה האם אלוהים הוא אישי או לא-אישי, תודעה ספונטנית או חוק ועיקרון. בני אדם נוטים תמיד לגישה האומרת או/או; האמת היא שאלוהים הוא שניהם. עם זאת, כשאני אומר אישי, זה לא אומר אישיות. אלוהים אינו בן אדם המתגורר במקום מסוים, אך הוא אישי מאוד וניתן לחוות אותו ככזה. המקום היחיד שבו ניתן לחוות את האל כאישי הוא בתוך העצמי. המקום היחיד שבו ניתן לחפש את אלוהים ולמוצאו הוא בפנים, לא בשום מקום אחר. ניתן להסיק על [קיומו של] אלוהים מחוץ לעצמי דרך יפי הבריאה, דרך הטבע וביטוייו, דרך החוכמה שנצברה בפילוסופיה ובמדע. אולם תצפיות מסוג זה הן [בגדר] חוויית האל רק אחרי שחווים תחילה את אלוהים מבפנים.

חוויית המציאות מבפנים אפשרית, רק כאשר מסירים מחסומים, רעיונות שגויים וסטיות רגשיות; כאשר מתייצבים מול העצמי בכנות מוחלטת, וכשהאדם חדל להתחמק ולברוח מעצמו. היות שאלוהים הוא האמת, רעיונות שקריים מונעים מן האדם מלחוות את האל. כשהאדם מפקפק בקיומו של האל אולם פוחד להודות בספקותיו, אותה התכחשות לאמת שלו באותו הרגע – לספקות שלו – מפריעה לו לחוות מבפנים את האמת האולטימטיבית, יותר מאשר הספק עצמו. לאדם נגרמה תחושת אשמה כה גדולה בשל ספקות אלה, עד שהוא מכחיש אותם, ובכך משקר לעצמו, או שהוא מתנהג בהתרסה, ובכך גוזל מעצמו את האפשרות למצוא את האמת על קיומו של האל בתוך עצמו.

לפני שנדון בטבעו של האל כפי שהאדם מסוגל לחוות אותו, מן ההכרח להתנקות מקבלה ומאמונה כוזבות. אל לכם להכריז "הוא קיים" בגלל אשמה שגויה ותחושת חובה לא מוצדקת. ואל תכריזו "הוא לא קיים" כל עוד אתם שקועים עד צוואר בבלבול פנימי. לומר "איני יודע", או "יש בי חלק שמפקפק וחלק שמאמין", בלי אשמה והתרסה, זה טוב, כשהוא מצב ההווה המנטלי, הרגשי והרוחני האמיתי שלכם באותו הרגע. עמדה כזו תגרום לכם להיות פתוחים יותר ולהתאמץ פחות. היא תקרב אתכם בסופו של דבר לחוות מבפנים את **האינטליגנציה האינסופית**.

לפני שחוויה פנימית כזו תוכל להתרחש, הכרחי שיהיה לאדם מושג אמיתי על טבעה של החוויה. מושג שקרי סוגר את הדלת. בורות לגבי האפשרות לחוות זאת בכלל, גם היא מונעת את זה. את המושג האמיתי צריך להחזיק בקלילות, בלי פנאטיות או נוקשות, גם אם נדמה שזה מתיישב היטב עם כמה מן האמונות העמוקות ביותר שלכם. אם האמונות שלכם מנוגדות לתפיסה הזו, השתדלו לשמור על ראש פתוח למרות זאת.

כדי לתת לכם מושג כזה אדבר על טבעם של אלוהים, הבריאה, היקום ויחסיו של האדם עם האל – לפחות עד כמה שאפשר להעביר חוויה זו, הגדולה מכולן, באמצעה המוגבלים של שפת אנוש.

חוויה זו היא הגדולה מכולן, משום שהיא מכילה את כל החוויות הנחשקות. זו אינה אחת משתיים, אלא חוויית האינסופי או אפשרות אנושית נוספת ל[חווית] אושר, הנאה, ביטוי-עצמי בונה. אין כאן בחירה מגבילה.

היקום הוא אחדות שהאדם הוא חלק אורגאני ממנה. לחוות את האל פירושו לתפוש עצמך כחלק אינטגרלי מאחדות זו. מצב ההתפתחות הפנימית של האדם מאפשר לו לחוות את האל רק תחת ההיבטים הדואליים של תודעה ספונטנית ושל חוק אוטומטי. אך זוהי למעשה אחדות שמקיימת אינטראקציה.

אספקט התודעה הספונטנית הוא עיקרון פעיל. זהו כוח חיים שבורא [יוצר], אנרגיה רבת אונים. כוח חיים זה ממלא את כלל הבריאה ואת כל היצורים. הוא עומד לשימושן של כל ההוויות המודעות שחיות.

אספקט החוק האוטומטי הוא העיקרון הסביל, הוא חומר החיים שעליו פורט העיקרון הבורא.

שני ההיבטים גם יחד נחוצים כדי לברוא. הם יוצרים את התנאים לברוא וחלים על כל צורה בריאה, בין אם מדובר ביקום או במכשיר פשוט וקטן.

עתה ניכנס ביתר פירוט לשני ההיבטים הללו, איך מתרחשת האינטראקציה ביניהם ואיך הם חלים על האדם. שני ההיבטים הם אינטליגנטים, בעלי מטרה ובעלי עוצמה עצומה, כל אחד בדרכו הייחודית. האדם מנצל רק שבריר קטן מן הכוחות האלה. לרוב הם פועלים בלי שהאדם יהיה מודע להם, או בלי שיבין כי כוחות עצומים ורבי-אונים אלה פועלים. עוד נחזור מאוחר יותר אל האדם ואל הפוטנציאל שלו להשתמש בכוחות אלה באופן מכוון ובונה.

כשמדברים על האל, חשוב להבין כי כל ההיבטים האלוהיים משוכפלים באדם, אשר חי והווה לפי אותם התנאים, העקרונות והחוקים החלים על האינטליגנציה הקוסמית. שניהם זהים במהותם, נבדלים רק מבחינת הדרך. מימוש-עצמי אם כן, פירושו להפעיל את מלוא הפוטנציאל האלוהי בתוך עצמך.

האל, בתור אינטליגנציה מכוונת [deliberate], ספונטנית ומכוונת [directing] אינו פועל למען האדם אלא דרכו, היות שהוא, [האל] בתוכו. חשוב מאוד שאדם יבין את ההבדל הדק אך המובהק הזה. כשיש לאדם גישה שגויה לאל במובן זה, הוא מצפה במעורפל שהאל יפעל למענו, מתמרמר על האכזבה הבלתי נמנעת, ובעקבות זאת מסיק שאין כל בורא. אנחנו ניכנס באופן יסודי ומעמיק יותר לתפיסות שגויות על אודות אלוהים, ולתוצאות של תפיסות שגויות אלה בחיי הפרט. אם האדם יכול היה ליצור קשר עם אלוהות חיזונית, היה זה הגיוני מצידו לצפות שזו תפעל למענו. הציפייה לתגובות מחוץ לעצמו פירושה להתמקד בכיוון הלא נכון. כאשר אדם יוצר קשר עם האל בתוך העצמי, התגובות חייבות להגיע, ויתרה מכך, הוא ישים אליהן לב ויבין אותן. ביטוייה אלה של נוכחות האל בתוך העצמי מדגימים את ההיבט האישי של האל. הם מפגינים אינטליגנציה פעילה, מכוונת ומכוונת, תמיד משתנה ורעננה, מותאמת בתבונה אינסופית לכל סיטואציה. הם מבטאים את רוח האל המתבטאת דרך רוח האדם.

הסיבה שהאדם מהסס לחפש את אלוהים בתוך עצמו היא חוסר אמון בעצמו. איך יכול אינדיבידואל המתייחס לעצמו בחשדנות עמוקה, לחפש מקור לחוכמה גבוהה בתוכו? החוסר באמון-עצמי חייב לגרום לאדם אחת משתיים: או לחפש מחוץ לעצמו, או לשלול מכול וכול ולא לחפש בשום מקום מקור גבוה כלשהו להדרכה ולהשראה. מכאן שהאדם חייב ללמוד תחילה לבטוח בעצמו, לחבב את עצמו ולהאמין בעצמו, לפני שיוכל לחפש ולמצוא בתוכו את האל. אמון-עצמי ואמון באל [לבטוח בעצמך ולבטוח באל] קשורים ביניהם לבלי הפרד אפוא. אולם זה לא אומר שהם זהים. ההבדל ביניהם נמצא בין העצמי החיצוני הקטן, לבין העצמי הפנימי האמיתי – שמופעל רק לעתים רחוקות כל כך. העצמי הפנימי האמיתי הוא אותו חלק של אלוהים שהופך לאישי דרך האדם.

הפן הלא-אישי של האל מתבטא כחוק. זה כולל כל חוק מנטאלי, פסיכולוגי ורוחני, וכן פיסי. העמדה של האדם לזה האחרון [הפיסי] שונה לחלוטין מעמדתו כלפי הראשון. לא יעלה לעולם על דעתו של אדם אינטליגנטי לצפות שחוק המשיכה, למשל, ישתנה למענו, שייוצר יוצא מן הכלל במקרה שלו, משום שהוא התעלם במקרה מחוק זה או שכח את דבר קיומו. הוא עלול להתחרט על תוצאות ההתרשלות הזו או ההתעלמות שלו, אולם הוא השלים עם חוק המשיכה ופעולתו הנחרצת. עקב כך הוא לומד להבין את טבעו של החוק, הוא מסתגל אליו, וכך מפתח שליטה על חוק זה. החוק מתחיל לעבוד למענו מרגע שהוא מקבל את טבעו הבלתי ניתן לערעור. החוק עובד נגדו כשהוא נלחם בו. ההתקדמות המרהיבה שעשה האדם בתחומי המדע והטכנולוגיה מוכיחה זאת ונובעת מן הגישה הזו. זוהי גישה המרכינה ראש בפני חוקים אלה. האדם מנסה להבין אותם, והוא מקבל אותם כעובדה שאין עליה עוררין.

מנגד, האדם לא מצליח להכיר בכך שחוקים מנטאליים, פסיכולוגיים או רוחניים הם עובדה שאין לשנותה בדיוק באותה המידה, וכי הם פועלים בדיוק לפי אותם עקרונות לא-אישיים. אם גישתו של האדם להיבט הרוחני בבריאה תהיה דומה לגישה שלו להיבט הפיסי, הוא יהיה אדון לחייו. האדם מניח, לא פעם באופן בלתי מודע ובלי מילים מנוסחות מדי, שאישיות כלשהי מולכת עליו, והיא אמורה לפטור אותו מתוצאות מעשיו – מכך שבלי משים הוא משתמש בחוקי הרוח שלא כהלכה – משום ש"אין לו כל כוונה רעה". גישתו זו מונעת מן האדם לעשות שימוש בונה בכוחות אוניברסאליים אלה. כמו לגבי חוק פיסיקאלי, התוצאה מבורות ושימוש לרעה היא שיעבוד [עבדות].

אדם שלומד להכיר את עצמו יהיה חייב בסופו של דבר לגלות שחוקים אלה הם המציאות, בתנאי שירחיק לכת די הצורך. אז הוא יראה שהמחשבות, הרגשות והגישות שלו הם הכוחות הפעילים שבהשפעתם פועלים חוקים אלה. אין ספר שיוכל לשכנע אותו בכוחם, אין מורה שיוכל, חוץ מלעזור לו להתקדם למודעות לעצמו, ועקב כך, למודעות לכוחות האוניברסאליים העומדים הכן לשימוש. נתיב ההתמרה עוזר ומנחה לקראת מימוש-עצמי זה, במובן העמוק ביותר האפשרי. כאשר שכבות הפחד, האשמה, דחייה-עצמית, אי-כשירות מיותרת (מדומיינת ואמיתית) ורעיונות שגויים נחשפים, מובנים ומסולקים, האדם נכון לגלות את שני ההיבטים האלוהיים בתוך עצמו: נוכחות האל כאינטליגנציה ספונטנית בתוך, או בתור, העצמי האמיתי שלו; וכוחם של החוקים, על שלמותם ונצחיותם הנחרצת. אז האדם הוא בוגר מבחינה רוחנית. הוא מבטא ללא הרף את שני ההיבטים האלוהיים דרך עצמו.

כל היקום כולו מלא ועטוף בכוח עצום זה, שאני קורא לו כוח החיים. זהו המקור והתמצית של כל הכוחות, העוצמות והאנרגיות האחרים, שכן זהו מוצא החיים כולם. כוח החיים משפיע על חומר החיים, המכיל את כל החוקים, על ידי

אינטליגנציה משלו, המתפקדת באופן אוטומטי. חומר החיים הוא גם מאגר כוח – שבתחילה אין בו שימוש ואין לו צורה, אבל שעומד תמיד הכן להגיב. החומר הראשוני מקבל צורה על ידי כוחה של תודעה מכוונת. חומר זה נוצר-עצמית, מייצר חומר חיים נוסף ואנרגיה נוספת. הוא רצף המשכי [continuum] בפני עצמו. רצון ותודעה מטביעים עליו את חותמם ומעצבים אותו. חומר החיים גודש את כל היקום כולו, ובכלל זה את האדם. סך כל ההווה של האדם, כל מה שהוא וכל מה שהוא חושב, מרגיש ומתאוה לו, בין אם הוא יודע זאת או לא, משפיע כל הזמן על חומר זה ומעצב את חייו.

היות שרוב האנשים אינם מודעים למה שקורה בתוכם, למה שהם מרגישים וחושבים, ומדוע, הם מעצבים את גורלם בלי לדעת שהם עושים כן, מייחסים זאת לגורל קבוע-מראש או לצירופי מקרים. כשהאדם מגלה את עצמו, ובעקבות זאת את התפקיד שהוא ממלא ביצירת גורלו, הוא זוכה לקבל את שלו באמת. הוא כבר לא נדחף, אלא הוא אדון לחייו. הוא כבר לא כבול לכוחות שאיננו מבין, אלא הוא משתמש בכוחות אלה בכוונת מכוון, בדרך הבונה ביותר, ומבטא יותר מהטוב ביותר שבו, מתרחב לפוטנציאלים יותר ויותר גדולים, מוסיף לחיים עוד יותר, ולפיכך מפיק מהם יותר.

כשאנו מדברים על להיות אדון לחייך, עלינו להבין בבירור שרצון-עצמי לחוץ, התעקשות נוקשה וחוסר יכולת לוותר, כלל אינם הכוונה. למעשה, תכונות אלה עצמן חייבות להיזנח לפני שאדנות אמיתית על עצמך, ולכן על החיים, תוכל לבוא. רצון-עצמי נוקשה וחמדנות קפוצת-יד אינם אלא עיוות וחוסר הבנה למה שהנפש חשה וכמהה אליו, אדנות על חיך ושפע בלתי מוגבל של כל הדברים הטובים. חייבים לוותר על הרצון הקטן לפני שהרצון הגדול יותר, הפנימי, יוכל להתבטא. אבל על כך נסיף בשלב מאוחר יותר.

האדם חייב לגלות כוח זה ואת החופש להיות אדון לחייו בכוחות עצמו. אם החיים היו כופים עליו את זכותו המולדת – במטרה להושיע אותו מסבל מיותר – הוא לעולם לא יכול היה להיות יצור חופשי. עצם המשמעות של חופש פירושה ששום כוח לא יכול להיות מופעל [על האדם], אפילו לא למען תוצאות טובות או רצויות. מה שהאדם מגלה, כגילוי הגדול מכולם בדרכו האבולוציונית, יהיה חסר משמעות אם זה נכפה עליו. גילוי כוחות אלה חייב להישאר בידי כל פרט, כשהוא בוחר לפנות לכיוון שיניב בסופו של דבר חופש וכוח אמיתיים. גילוי-עצמי – תחילה ברמה היומיומית, הפסיכולוגית כביכול – כשהולכים איתו עד הסוף, חייב להוביל להבנה שהאדם הוא אדון ביקום, בדיוק עד כמה שהוא מגיע להיות אדון על עצמו. אדנות-עצמית זו תלויה בהיכרות עצמית יסודית ומעמיקה, ובעומקם ורוחבם של המושגים שהתודעה החושבת שלו מסוגלת לאמץ. כשהאדם הולך בנתיב אינטנסיבי למימוש-עצמי, הוא חייב לגלות שכל עצמי **מהווה** יקום בפני עצמו. התחלת הנתיב היא (1) היכרות-עצמית וקבלה-עצמית; (2) מושג והבנה ריאליסטיים לתהליכים אוניברסאליים מסוימים. ככל שהאדם מיטיב יותר להכיר את עצמו, כך הוא מגלה יותר מן המושגים הללו, המאומתים כמצאיות חיה בתוך עצמו.

כשהאדם מנסה לתחום [להגביל] את האל להיקף של דמות אנושית, הוא מאבד את עצמו בקונספט שגוי לחלוטין. כל עוד הוא חושב בדרך זו, הוא לא יוכל למצוא את האל באמת. כשאמר שהאדם נברא בצלם אלוהים, אין הכוונה שלא ייש היקף מוגבל והוא העתק של האדם. הכוונה היא לכך שלאדם יש את כל התכונות האלוהיות, שהוא נושא עמוק בפנים, במרכז הווייתו עצמה, גרעין העשוי מאותו "חומר" ומאותם הכוחות בדיוק. כשהאדם מוצא את המרכז הזה, הוא הופך לאל באמת ומשתתף בתהליך האבולוציוני היצירתי. תכונותיו האלוהיות [של האדם] הן ביטויים ישירים של הבורא. האדם אוצר בתוכו "חומר" אלוהי זהה, החומר שממלא את כל היקום, בצורת אנרגיה המרחפת בחופשיות. כוח החיים העצום עומד לרשותו דרך קבע. כשהאדם מתעורר [נעשה מודע], הוא מגלה את הכוחות האלה. הוא מתחיל להשתמש בהם בצורה מכוונת במקום להשתמש בהם בהיסח הדעת ובבלי דעת. הוא מגלה שתמיד, לאורך כל הדרך, הוא היה מוקף ורווי בכוחות כה גדולים של אהבה, מטרה, אינטליגנציה ומשמעותיות, עד שאין מילים היכולות לתאר אותם. הוא מגלה שכוחות אלה עומדים לרשותו ולשימוש, שניתן להשתמש בהם ליצירת אינסוף יופי ואושר עילאי. במידה מסוימת, אותו הכוח עצמו קיים בכל הדברים החיים. מכאן שלא יאכן יש צורה – דרך ההוויות החיות שמבטאות **אותו**.

כשהאדם מבין שהוא מבטא את אלוהים, את האפשרות של אלוהים, את הפוטנציאל של אלוהים, הוא חייב להתייחס אל עצמו, ואל כל היצורים האחרים, באור חדש. כדי לרכוש הבנה כזו, הוא חייב תחילה לחשוף איך התהליכים היצירתיים ייצרו [produced] את סבלו בכוח בורותו, שהביאה לשימוש לרעה בכוחות אלה. כשהוא מבין לחלוטין סיבה ותוצאה בחייו שלו, ובשל כך הוא מסוגל לסלק את סיבת הסבל, הוא עומד סופסוף על סף עצמיותו הרוחנית. הוא מסוגל אז לעשות שימוש מודע ומכוון בכוחות היצירתיים העומדים לרשותו.

תהליכים אלה פועלים בדרך לא-אישית לחלוטין. חומר החיים מגיב בין אם מטביעים עליו מסקנות נכונות או לא נכונות, רעיונות אוהדים או עוינים, מטרות בונות או הרסניות שמביאות הנאה או כאב. חומר החיים הוא חשיל [malleable] ופורה

מאוד. הוא מכיל אנרגיות טעונות עוצמה רבה, זרם-כוח סוחף, שהוא תמצית החיים עצמם. ממנו מעוצבים העולמות, הפלנטות, מערכות השמש, כל מה שחי וזו, למן המינרלים ועד לאדם. רעיונות מבשילים בחומר החיים, שואבים חיוניות מכוח החיים. ומכיוון שהאדם נברא בצלם אלוהים, גם הוא חייב ליצור [לברוא]. הוא לא חדל לעשות כן, בין אם הוא יודע זאת או לא. הוא יוצר את חייו, את גורלו, את התנסויותיו. כל מחשבה, כל תגובה [ריאקציה], כל רגש, כל תגובה [response] כל כוונה, כל פעולה, כל דעה, כל מניע, הם תהליכים יצירתיים. כשהאדם נקרע מהתכונות וקונפליקטים, ממניעים הסותרים זה את זה הדדית, כשהוא מתנדנד בין רפלקסים אוטומטיים עיוורים לבין פעולה מכוונת, סך כל הדבר הזה, זו היצירה שהוא בורא.

כל הוויה עם מודעות-עצמית משתמשת בחומר החיים ובכוח החיים הטבוע בו, יוצרת ומעצבת צורה, חוויה וחיים נגלים. אורגניזם חי שטרם הגיע למודעות-עצמית בתהליך האבולוציוני – צמח או בעל חי למשל – מהווה חלק מן **העיקרון האלוהי**, המתפקד כחוק. העיקרון הפעיל, או **הרוח האלוהית**, עדיין לא התעורר, אפילו בבעלי חיים בדרגת ההתפתחות הגבוהה ביותר.

כוח החיים מכיל את כל הכוחות הנחוצים להפעלת הצמיחה האורגנית של כל אורגניזם – פיסיים, מנטאליים, רגשיים, רוחניים. כל חוק ועיקרון הדרושים כדי לגרום לרעיון המקורי להתפתח ולשאת פרי, מופעלים על ידי כוח סוחף זה. רעיונות, כוונה, מחשבות, רצון, רגשות, עמדות ומניעים הם הכוחות הגדולים ביותר ביקום. פירוש הדבר הוא שפוחה של הרוח עולה על זה של כל האנרגיות והכוחות האחרים. אם מבינים ומשתמשים בכוח זה בהתאם לחוק [הטבעי] הטבוע בו, הוא תופס את מקומם של **כל** ביטויי הכוח האחרים. שום כוח פיסי כביכול לא יכול להיות חזק כמו כוחה של הרוח. היות שהאדם הוא רוח ואינטליגנציה, הוא מסוגל מטבעו לכוון כל חוק אוטומטי עיוור. פוטנציאל זה הטבוע בו, מוכיח שהאדם נברא בצלם אלוהים.

כשהאדם מגלה את כל זה, החיים חדלים לשלוט בו ולשעבדו (כפי שהוא הניח בשוגג). נדמה היה שהחיים שולטים בו ומשעבדים אותו רק בגלל חוסר ידיעתו על אודות הכוח העומד לרשותו. אסור לבלבל בין שימוש בכוח זה לבין תאוות כוח עיוורת. זו מודעות רגועה, גמישה, הרמונית לכוח, עוצמה והשפעה. אין בה שום דבר מאומץ, שום דבר להוכיח, איש לא נפגע, ושום פחד מהקוטב הנגדי לא דורש להפוך את המטרה הנחשקת למניע נואש.

כוח החיים מפעיל אלמנטים של צמיחה וריפוי – שהטבע סיפק בשפע ובנדיבות שלא ייאמנו – עבור כל פרט [detail] שניתן להעלות על הדעת. הוא מכוון לקראת הוליסם, צמיחה, בריאות, פרודוקטיביות, הגשמה, עונג עילאי. רעיונות שגויים ובורות מפנים זרם עתיר עוצמה זה לאפיקים לא נכונים, משבשים איזון והרמוניה. כשהזרם גדוש מדי, מתרחשת חסימה. אם מי נהר צלולים ומיטיבים פקוקים בגלל חסימה, מה שאמור היה להיות ברכה יצור הפרעה: או בצורת מים מצטברים הפורצים את הסכר ומציפים את האדמה, או על ידי מים עומדים המביאים חיידקים. כאשר החסימה מוסרת, המים חוזרים למסלולם הטבעי והשפעות ההפרעה מתפוגגות. כך גם לגבי חייו הפנימיים של אדם, הקשורים בצורה כה הדוקה ל**נהר החיים** הגדול.

אתם ההולכים בנתיב ההתמרה, תוכלו להשתכנע בעובדות אלה. חוויה זו לא יכולה לבוא דרך העלאת תיאוריות וחשיבה מנטאלית בלבד. העבודה המנטלית הדרושה ממלאת תפקיד קטן יחסית. היא רק מכניסה לפעולה תהליך פנימי דרך יצירת מחשבות וכוונה פרודוקטיביות, דרך הכנת אקלים פנימי הולם על ידי התבוננות בתהליכים אלה כפי שהם באמת. מה שקובע באמת הם פעולה [אקט] פנימית, מחויבות, למעשה. כאשר אתם יוצרים בכוונה קשר עם העצמי הגבוה שלכם, אשר מכיל את כל ההיבטים האלוהיים, ומבקשים לקבל ממנו הדרכה והשראה, וכאשר אתם חווים שוב ושוב את התוצאות עד שלא יכול להיות בכך שום ספק בקשר לצירופי-מקרים אפשריים בהדגמות מסוג זה, אתם חווים ישירות את כוחן של היכולות שלכם כאשר אתם משתמשים בהן בצורה מכוונת. אתם תראו עד כמה קרובה ונגישה מיידית היא **האינטליגנציה האינסופית**. וכאשר תגלו, אחרי השקעת מאמץ רציני בעבודה זו, באיזו דייקנות מדוקדקת הרעיונות שלכם מפקים תוצאות תואמות המשפיעות על חייכם (לא רק רעיונות מודעים, כמובן), תזכו להציץ בכוח האדיר העומד לרשותכם. אתם תחוו כעובדה, לא כתיאוריה, את הגמישות ואת ההיענות של חומר החיים. טבעו הלא-אישי כבר לא יפחיד אתכם, אלא יעודד וירגיע אתכם, כשתבינו את האינטראקציה בין התודעה החושבת שלכם, התודעה הכוללת שלכם, האל האישי המתבטא דרככם בהשראה אינטליגנטית, לבין ההיבט הלא-אישי של האל, המשולב בחוק בעל תפקוד מושלם שכלול בחומר החיים הסובב כל אורגניזם חי.

כל הפוטנציאלים של הבריאה קיימים בחומר החיים שטרם לבש צורה. הרוח, או התודעה החושבת, או האינטליגנציה הספונטנית, גורמים לפוטנציאלים אלה ללבוש צורה. החוק מתנהל במסלולו הנחרץ, בהתאם לתבנית שנוצרה עבורו על ידי אינטליגנציה, על ידי תודעה חושבת פעילה ורצונית. זה יכול להתרחש דרך פעולה ורצון מכוונים ובהתאם לידיעת האמת, הכרת המציאות, הכרת האפשרויות של החיים להיפרש [unfoldment] ולהתבטא. או שהאישי משיפה על חומר החיים

במקרה, בלי כוונה, בהיסח הדעת ובבלי דעת. כאשר אישיות שקועה בצורה עיוורת בבלבול וקונפליקטים פנימיים, האדם לא מבין איך הוא עצמו גורם לרגשות ולעמדות שלו לעצב את חומר החיים. האפקט הוא אוטומטי.

חומר החיים, ההיבט הסביל של העיקרון הקוסמי ניחן גם, כפי שצינו, באינטליגנציה הבנויה אל תוך החוקים שלו, אך זו אינה אינטליגנציה עצמאית; אין לה לא ספונטניות, ולא כושר החלטה. אחרי שחומר החיים מוכנס לפעולה, באמצעות אינטליגנציה המכוונת את מעשיו, הוא מבצע את חלקו בשלמות אבסולוטית. הוא פועל ללא דופי בתוך המסגרת שלו עצמו. לדוגמה, החוקים והאינטליגנציה שקובעים את התקדמות הצמיחה של זרע לכלל פרח אינם יכולים להתבצע על ידי המוח האנושי. הרקמה העדינה שהם מצמיחים בעלה הפרח, תמצית המרקם שלו, ריחו, יופיו, התכליתיות של כל פרט המרכיב אותו, עולים על ההבנה האנושית. ועם זאת, התודעה החושבת האנושית ניחנה בכוח להשפיע על כל חוקי הטבע הקיימים, ברגע שהיא מבינה אותם באופן יסודי ועמוק. הרצף ההגיוני של האינטליגנציה המובנית שפועלת בתוך חומר החיים הלא-אישי, אין לה אחר ורע מבחינת השלמות שלה, ולא ניתן לשנות את מסלולה, אלא אם כוח רוחני העולה עליה – כוח התודעה – מכוון את האינטליגנציה הלא-אישית לאפיקים חדשים. ניתן לעשות כן בכוונת מכוון רק כאשר מבינים בצורה עמוקה ביותר את הכוחות הפועלים.

הבנה זו חייבת לחסל באדם את התלונה שאלוהים "מאפשר את כל הסבל". אילו היה האל מתערב, האדם לא היה עשוי בצלם אלוהים: כלומר, הוא לא היה יצור חופשי. הוא לא יכול היה להיות אלוהי במהותו המולדת, שפירושו חופש, עצמיות והכושר להשתתף בתהליך האבולוציוני היצירתי, ובו בזמן, להיות אובייקט תלוי, שמסדרים את ענייניו ומחליטים עבורו וכופים עליו ללכת לכל כיוון שהוא. איך הוא יכול להיות מריונטה נשלטת ועדיין להיות מה שהוא – יצור חופשי? כל סבל שבעולם עדיף על מצב השיעבוד המשתמע מן הרעיון שניתן למנוע מן האדם את הסבל באופן כפוי. אם היתה מופעלת עליו שליטה כדי למנוע את הטעויות שהוא עושה, האדם היה נשאר עבד חסר אוניס לנצח, גם אם כזה הזוכה ליחס נאות. גם כשהאדון הוא טוב ומיטיב לחלוטין, מצב כזה אינו יכול להיות רצוי. סבל ארעי קיים רק כל עוד קיימים רעיונות שגויים. הם פרי הבחירה של מחשבות האדם, אמונותיו, והדברים שהוא משוכנע בהם. גם אם מה שהוא מאמין בו הוא טוב מבחינה מוסרית, אם הדבר כולל מגבלות, רעיונות שגויים על מעלות הסבל ונחיצותו, סבל חייב לבוא כתוצאה מכך. להשית על האדם איסור להחזיק ברעיונות שגויים יהיה כה זר לטבע הבריאה, עד שכלל לא ניתן ללכת עם קו המחשבה הזה בצורה הגיונית עד הסוף. זה חסר הגיון כשלעצמו, ורק נדמה כאילו יש בזה הגיון לפי תפיסת אָל מעוותת לגמרי; לפי תפיסת חיים דואלית, שבה החיים הם דבר אחד והאדם הוא דבר אחר.

כשהאדם נתקל באמת זו במהלך האבולוציה שלו, האושר לגלות שהוא חופשי, שהוא הבורא את גורלו, הופכים כל סבל שמתייב מהתהליך לחסר חשיבות ביחס לחופש כזה.

כדי להבין באמת מה פירוש רצון חופשי, האדם חייב להתבונן בחוק הסיבה והתוצאה ולחוות אותו בחייו האישיים. רק מעטים עושים כן, לכן רק מעטים מודעים לטווח הרחב של הרצון החופשי. הרוב מסכימים שיש מידה מסוימת של רצון חופשי, אך מאמינים שהוא מוגבל על ידי גורל, או יד המקרה, או הרירותיות של אחרים. קשרים ישירים וגלויים לעין בין סיבה לתוצאה חושפים בבהירות את הרצון החופשי. כשהקשרים האלה מורחקים בדרגה אחת, או בכמה דרגות, והרצון החופשי פועל בשלט רחוק כביכול, הוא חדל להיות ברור מיידית. כשילד קטן מפריז באכילה ומרגיש חולה כמה שעות מאוחר יותר, הוא לא מסוגל לקשר סיבה לתוצאה. רוב האנשים הבגירים מוצאים עצמם באותו המצב ביחס לסיבת הסבל שלהם. כאשר חודרים עמוק לנפש ומגלים, ברמות תודעה שאולי לא זכו עד כה להתבוננות, רצון לחלות, פחד מטריף מפני מחלה, ולבסוף המחלה עצמה, נעשים מובנים. או שתסכול עיקש וחוסר מימוש בתחום מסוים, שלכאורה אי אפשר להסבירם אלא ב"חוסר מזל", מתברר שהם באים כתוצאה משכנוע פנימי לא מודע, אשר אוסר על האדם [מונע ממנו] להגיע למימוש המיוחל. האיסור משפיע על האדם להתנהג באופן שהופך את המימוש לבלתי אפשרי. כל זה עשוי להיות כה מעודן, עד שהאדם עצמו כלל לא מודע לדבר, אולם הרגשות השליליים והמפוכחים שהוא פולט, דרכי ההתנהגות הלא-חופשית והמתגוננת שלו, משפיעים על אחרים בוודאות, בדיוק כמו הפגנת הדחייה [rejection] המוחצנת ביותר. אחרי שכושר ההתבוננות וההבחנה מתפתחים דיים על ידי התשוקה והאומץ להיות כנה עם עצמך, הקשרים בין סיבה לתוצאה נעשים ברורים מאוד.

אין זה עניין פשוט וקל. דרושה לכך עבודה קפדנית וסבלנית, התמדה, ויכולת להתבונן בהיבטים שאדם אולי לא שם לב אליהם מעודו. כאשר האדם מצליח בכך לבסוף, הוא מקבל נקודת מבט חדשה לגמרי על החיים. בתחילה נדמה אולי שדברים מסוימים המתבטאים בחייו הם מנותקים לחלוטין מכל אמונה, תפיסה, מנגנוני הרס והגנה, ורגשות שליליים שקיימים אצלו באופן אישי. הקשר נראה כל כך לא סביר, שהיחיד עשוי להירתע מלנסות אפילו לערוך חיפוש כזה. אדם צריך לגשת לחיפוש

באופן הדרגתי ולהתחיל במציאת אותם הקשרים שקל יותר לראות. ההרצאות הבאות יעניקו את העזרה הספציפית שנחוצה לכך.

מגיעה נקודה בנתיב זה, אחרי שחושפים "תהליכי הסקת מסקנות" לא-מודעים והרסניים באופיים, שבה אדם פוחד מההכרה הלא מודעת שלו עצמו. בתחילה, האדם פוחד מן החיים, מאחרים, מן הגורל ומנסיבות שמחוץ לשליטתו. בהמשך, אחרי שהוא מתקדם לנקודה מסוימת בנתיב למימוש-עצמי, האדם מגלה כי כל ההיבטים הלא רצויים בחייו נגרמים על ידי מחשבות, מניעים ופחדים לא מודעים שלו עצמו, ואז הוא מתחיל לפחד במודע מן "היצור המוזר" המתגורר בתוכו. הוא כבר זיהה בנקודה זו את האמת על כך שהוא מונע על ידי רגשות לא מודעים, אבל הוא עדיין לא שולט בעצמו מספיק כדי להשפיע על רגשותיו הלא מודעים. הוא מפעיל שליטה מן הסוג הלא נכון, כלומר הדחקה, הכחשה, תילי-תילים [superimposition], בריחה. בכך הוא רק דוחף את הרגשות הלא רצויים אל מתחת לפני השטח וגורם להיווצרות אותן תוצאות בחייו שהוא נהג לייחס לגורמים חיצוניים כמו חוסר מזל וכולי. הוא מתחיל להבין שסוג כזה של "שליטה" (הכחשה, הדחקה, משמעת קשוחה, הונאה-עצמית) אינו פועל. הוא יודע עתה שכשהוא כופה את רצונו ואת הידע הרציונאלי שלו על היבטים שנסתרו עד עתה מעיניו, הוא רק דוחף אותם שוב אל מתחת לפני השטח; אי לכך הוא פוחד מהכרתו הלא מודעת.

מוטב לאדם לפחד מרגשות לא מודעים שלו עצמו מאשר לפחד מנסיבות שמחוץ לעצמי, שכן כך האדם קרוב יותר להגיע לעצמיותו. ברגע שאדם מסוגל להחזיר אל עצמו את התנסותו הבלתי רצויה, הוא מתקרב צעד אחד נוסף לייצור התנסות חיובית. כשהוא נעשה מודע לרגשותיו השליליים ולעמדותיו השליליות בלי לדחות אותם על הסף ובלי צורך כפייתי לפעול לפיהם, הוא כמעט והגיע לנקודה שבה הוא יהיה מסוגל לשנות רגשות מזיקים ועמדות מזיקות ולהפוך אותם לרגשות בונים ולעמדות בונות. מכאן, באותה הוודאות שהיום חייב לבוא אחרי הלילה, התנסות רצויה חייבת להתהוות בחייו. זה יקרה בדייקנות ודאית. כמובן, קבלה שטחית של המחשבות והרגשות החדשים, הכנים והבונים יותר, לא מספיקה. מן ההכרח לקבל אותם באופן מוחלט, להקדיש להם את העצמי במלוא המחויבות. לפני שהדבר נעשה אפשרי, זיהוי רגוע של חוסר יכולת למחויבות מלאה יקרב את האישיות לזה, יותר מאשר שאפתנות עזה והכחשה מפוחדת של אותה אי יכולת זמנית.

החופש והעצמיות החדשים הנובעים מצמיחה מסוג זה מעידים על גדולת הבריאה, על נדיבותה ועל האפשרות של כל היצורים להשתתף בתהליך הבריאה המתמשך. התנסות עמוקה בחוק הסיבה והתוצאה, דרך הבנה-עצמית, פותחת את היקום והופכת אותו לנגיש, על כל כוחותיו ושכיות החמדה שבו, על כל ההרמוניה שבו ומושלמותו. או אז, אלוהים חדל להיות "דמות" רחוקה או מושג לדיון תיאורטי, אלא הוא מציאות מיידית.

חויית אושר עילאי, מושלמות, הרמוניה וביטוי-עצמי דינאמי לא חייבת לחכות לחיים בעולם הבא. את כל אלה ניתן לגלות ממש כאן ועכשיו. עד כמה שהוא מסיר מעליו דרגות [שכבות] של העמדת פנים, הדחקה ואשליה, האדם מתקרב לאושר העילאי האולטימטיבי שעליו מדברות הדתות. אולם הדתות מדברות עליו בדרך כלל כאילו לא ניתן לחוות אושר זה אלא אחרי שהמוות הפיסי כבר התרחש, וכתוצאה מהקרבת מה שאמור היה להיות "אושר ארצי". מושג ה"קדושה" שמועבר הוא בדרך כלל כן לא מושך, עד שההבטחות המעורפלות על עתיד לא בטוח אינן מצדיקות את הוויתור על מה שלעתים קרובות נראה נחשק [מושך] יותר.

אושר עילאי בא כתוצאה ממצאת אלוהים, אולם מציאת האל לא מתרחשת דרך דבקות מוסרנית בקודים ובחוקים נוקשים, שאותם אמור היחיד לקבל בציות של עבד נרצע. מציאת האל היא החופש הגדול ביותר שיש. אדם מוצא את אלוהים עד כמה שהוא מוצא את העצמי שלו, שכן האל שוכן בתוך העצמי – העצמי הסופי [האולטימטיבי?], האמיתי, הוא הוא האל. כאשר העצמי האמיתי הופך למציאות חיה, הבריאה חייבת להפוך למובנת. המציאות והחוק האלוהי, חד הם. המציאות והאהבה חד הם. סטייה מן המציאות יוצרת אשליה, פחד ושנאה. היות שהאהבה היא המציאות, והאהבה והמציאות מביאות לאושר עילאי, הסבל הנגרם מאשליה ואי-אהבה אינו יכול אלא להיות זמני. למרות שהסבל אינו אשלייתי מבחינת האפקט שלו על האדם החווה אותו, הסבל בא כתוצאה מאשליה, ולכן הוא לא יכול להיות בעל קיום תמידי. כשמבינים זאת באופן יסודי ועמוק, לא נותר מקום לפחד בלב האדם.

הסבל לא בא כעונש, אלא כתוצאה מתפיסות אשלייתיות – תפיסות של סבל. באותה המטבע, האושר לא בא כגמול, אלא כתוצאה מתפיסות מלאות-אמת – תפיסות של אושר. החוק האלוהי בנוי בצורה כה מופלאה, עד שהסבל אינו יכול בשום אופן להיות הגורל האולטימטיבי. גורלו האולטימטיבי של כל יצור יכול להיות רק כזה התואם את המציאות האולטימטיבית. סטייה מן האמת חייבת בסופו של דבר להביס את עצמה, כך שהסוטה יהיה מועד לגלות בנקודה כלשהי בהתפתחותו האבולוציונית מהי האמת.

הבה ניקח דוגמה פשוטה. כשאדם מאמין בטעות שאכזריות וקשיחות מעניקות לו יתרון על פני הגינות ואינטגרטי, למשך זמן מוגבל, להיראות נכונה לכאורה. אולם היא נראית נכונה רק כשהראייה של האדם מאוד. אנשים אחרים מועדים לתעב ולדחות את היחיד הזה, ובתחילה, הוא עשוי שלא לרצות לקשור את הסיבה לתוצאה. הוא עלול לנסות לשכנע את עצמו שהם מתעבים אותו מסיבות אחרות. ואולם, כשהוא נעשה מבודד ואומלל במידה מספקת, במקום או במאוחר, מגיע שלב בעלייתו האבולוציונית שבו הוא לא יכול יותר להימנע מלהביט בסיבה. למרות שהוא עשוי לטעון בהתחלה שהתיעוב שהוא מעורר מצדיק את אכזריותו, הוא לא יוכל בשום אופן להישאר עיוור לנצח. הוא יאלץ [בסופו של דבר] להחליט האם האכזריות וחוסר הרחמים שלו שווים את התוצאה שהוא פוגש. דוגמה זו היא אילוסטרציה ממושטת של חוק הסיבה והתוצאה, והיא מראה שהאדם יכול לבחור להימנע מסבל מיותר אם הוא רוצה לראות את האמת על עצמו. אולם בהקשר זה, הדוגמה קודם כל באה להמחיש שגם אם היחיד ממאן להיות גלוי לב עם עצמו, הסבל עצמו חייב יהיה לשלוף אותו מן האשליה. אם הוא לא היה חופשי לחוות סבל – כתוצאה מתפיסותיו המוטעות – היה עליו להפסיד חופש גדול יותר: להיות זה אשר בורא את חייו באמת.

אותו העיקרון עצמו קיים לאורכו ולרוחבו של החוק האלוהי. הרוע הוא אשליה במובן זה שאין לו מטרה, הוא קיים דרך אי הבנה. הרוע לא הכרחי, אין לו יתרונות ולפיכך מוותרים עליו בסופו של דבר. אין לו ממשות [substance] משלו, אלא הוא רק היפוך של החוק האלוהי ושל הכוח המצוי בתוך כוח החיים. כוח זה יכול לפעול בכיוונים רבים. הכיוון נקבע על ידי תודעה. הבחירה הקובעת את כיוון הכוחות יכולה להיעשות בהתאם למציאות או לאשליה. עם זאת, הפעולה של החוק היא כזו, שהפן הלא רצוי בתוצאות האשליה מביא את היחיד באורך בלתי נמנע לשנות בסופו של דבר את כיוון [הזרמת] הכוח, בהתאם למציאות.

ניתן לקדם את הטיעון שאנשים רבים מסיימים בעליל תקופת חיים שלמה, בלי להבין שום דבר מכל זה. החיים מעבר לקיום הפיסי הם רעיון מוטל בספק עבור אנשים רבים. לאלה שיכולים לקבל את התיאוריה של חיים מעבר למוות, שמירת הרצף בהתפתחות תיראה להם הגיונית. רבים מניחים שעצם העובדה של השלת הגוף הפיסי מביאה אוטומטית לשלמות – או לכלה. הם מאמינים שמתרחש שינוי תודעה דראסטי מעצם השלת הגוף. אין זה כך. אני אומר שהקיום הפיסי מבטא את מצב התודעה המסוים, וכי הוא חייב להתרחש שוב ושוב עד שמצב התודעה מתרחב ועולה דיו כדי לפתוח מימד נוסף של הוויה. כשהמוות והסבל חדלים להיות עובדה מקובלת ובלתי נמנעת, כשהיחיד חדל להיות כבול לדואליות בין שני ניגודים חלופיים, הגבולות הצרים של החומר הפיסי חייבים להתפוגג. צורת ביטוי חדשה נוצרת אז עבור הרוח באמצעות תודעה מוגבהת זו.

המעבר מחוסר-ישע, שבו האדם הוא קורבן לכאורה של הגורל, אל גילוי המשמעות העמוקה יותר של סיבה ותוצאה, הוא נקודת ציון מכריעה בנתיב האבולוציה. חקר העצמי, אשר מביא להבנת הבריאה, גם הוא סיבה שמתניעה תוצאות חדשות. שום מחשבה לא יכולה לעלות במחשבה, שום רגש לא מורגש, שום דעה לא מוחזקת, שום פעילות לא יוצאת לדרך, בלי להתניע תוצאות. כל ההוויה כולה, המודעת והלא מודעת, היא סיבה.

אלו אינן תיאוריות חדשות. כל האנשים הערים והמודעים מבחינה רוחנית כבר הכריזו עליהן, אך רק לעתים נדירות מבינים את מלוא ההשפעה והחשיבות שלהן. כל עוד האדם חושב על האל ככוח שנמצא מחוץ לעצמו, אין לו כל אפשרות לתפוש ולחוות אותו. האל הוא נוכחות פנימית מיידית הממתינה שיצרו איתה קשר. הוא אינו מרוחק כלל וכלל, וגם לא מוגבל למקום מסוים. יצירת קשר עם האל אינה אפשרית באמצעים שמרבים כל כך לדמיין במערפל, אותה גישה מוסרנית, צייתנית, חלושה, מתחננת כשל ילד קטן, המפצירה ומנסה להרגיע דמות סמכותית חמורת סבר. זוהי גישה רגשנית רווחת בנוגע ליחסיו של האדם אל האל. חלק מגישה זו הוא שהאדם יכול לפנות לאותה דמות סמכותית מרוחקת רק בעניינים "קדושים". עניינים "קדושים" אלה אין להם דבר וחצי דבר בדרך כלל עם הסוגיות הרבות העולות בחיי היומיום, שנחשבות לקטנות מכדי להביאן אל האל. למען האמת, אין שום דבר, ולא משנה עד כמה חסר חשיבות הדבר נראה, שהוא "גשמי" בניגוד ל"רוחני", שהרי כל דבר שמעורר תגובות, רגשות, מחשבות ורעיונות משפיע על העצמי, על אחרים ועל הכוחות הקוסמיים מסביב לאדם ובתוכו. אין הפרדה בין עניינים גשמיים לרוחניים, כפי שאין הפרדה בין העצמי האמיתי לאלוהים. התפיסה הטוענת שהגוף הוא אויב הרוח היא אחת מאי ההבנות הגדולות והמזיקות ביותר אשר הרחיבה את תהום הקונפליקט בתוך המין האנושי והיא אחראית למחלוקת [disunity] עצומה. כל ביטויי החיים, כל ביטוי של העצמי, של רגשות, של אושר, של שמחה, של עונג, מקדמים צמיחה, בתנאי שאינם גורמים נזק או הורסים או פוגעים. לפיכך, כל דבר כזה הוא רוחני ושרוי בהרמוניה עם עיקרון החיים, לא משנה מה הוא הדבר.

כמובן, תכופות האדם שקוע עדיין עמוק כל כך באשליה, ולפיכך בדואליות הנובעת ממנה, עד שכל חלופה העומדת לרשותו – לפחות במקרים מסוימים – נראית כאילו היא תזיק לחלק מהנוגעים בדבר. עד שימצא דרך להיחלץ ממלכודת זו, האדם פשוט חייב לעשות כמיטב יכולתו. אחריות-עצמית ואינטגרטיבי לא יבחרו אוטומטית בדרך הנעימה ביותר לעצמי, אלא ינסו לשקול בהגינות את כל החלופות. מצד שני, הכחשה-עצמית אוטומטית, גם היא איננה תשובה. יש כלל אחד בעניינים אלה והוא, שאין כללים. כל סוגיה חייבת להישקל בנפרד ולהיבחן באופן העמוק ביותר, בלי להתחשב בדעת הקהל, בפני עצמה בלבד. בהמשך נדון בנושא זה ביתר פירוט.

אצל כל יצור חי נמצאים אותם האלמנטים שנמצאים אצל העיקרון היצירתי הגדול. ניתן תמיד ליצור קשר עם החוכמה האצורה בזה, מתוך העצמי. עלה של עשב יוצר עם זה קשר דרך קבע, הגם שבבלי דעת. האדם חייב ללמוד ליצור עם זה קשר מכון. אולם כמו שעלה העשב אינו יכול ליצור עם זה קשר מחוץ לעצמי, כך גם האדם לא יכול לעשות כן. אנו נייחד הרצאה נפרדת לנושא יצירת הקשר הזה וביסוסו.

מושג מה, לפחות, על הנרחבות העצומה של הרוח היצירתית יהיה מועיל. הבה נדמיין אינטליגנציה המכילה את כל הידע הקיים עלי אדמות בכל תחום; הממציא של כל-היש, לא רק מה שהאדם גילה בעמל רב, אלא כל מה שהמין האנושי עוד עתיד לגלות. מחשבה שכזו אינה נתפסת בדמיון. הוסיפו לכך את זה שחוקים ועקרונות גדולים לאין שיעור קיימים, כאלה שהאדם אינו יכול בשום אופן להבין כל עוד הוא נשאר בצורתו הנוכחית, מבטא את מצב תודעתו הנוכחי. כל החוקים והעקרונות הללו מתחברים באופן מפואר ביותר ומסתכמים בשלם אחד מקיף – האחדות שהיא הבריאה. חשבו על הפלא הגלום בתא חי, באורגניזם על כל חלקיו, בחיים הזורמים דרך האורגניזם – העלה, פרח, העור האנושי, תנועה ותודעה. חשבו על מערכות השמש ומקצביהן. ראיית הנוולד והתכליתיות של הפרט הזעיר ביותר בגוף האדם משוכפלות ועומדות בצל ליד ראיית הנוולד והתכליתיות של הטוטאליות של הבריאה.

עם זאת, האדם אינו גרגר אבק זעיר וחסר חשיבות בהשוואה לאינטליגנציה רחבת ידיים, חובקת-כל וענקית זו, אהבה זו, פזרנות עולצת זו של שפע ויופי וחוויה מאושרת, עם תבונה וגאונות יצירתית בלתי נתפסות. גם האדם מכיל אלמנטים של היבטים אלה.

ככול שהוא פותח יותר את נשמתו ליקום, משתדל יותר להגיע להבנה בתחום זה ומשיל מעליו נפרדות, פחד, בורות, חשדנות וחוסר איזון, כך הוא יכול לממש יותר מן הכוח הזה, רכוב על מרכבת אישיותו. האדם והאל חד הם, באמת ובתמים. זה לא נאמר כמליצה הבאה להצביע על התאמה ואהבה בין שני אינדיבידואלים נפרדים. יש לקחת זאת מילולית. האל נמצא באדם והאדם הוא משל האל, האדם מבטא את האל במידה הגדולה ביותר שהוא רוצה בה, חושק בה, פתוח אליה ומסוגל להבינה בכל שלב נתון בהתפתחותו. כשהאדם מבין לבסוף את האמת הזו, הוא מקבל לידי את המורשת האמיתית שלו. הוא לעולם לא יחזור להיות כשהיה, ועם זאת הוא יהיה יותר עצמו מאשר היה מעודו. אל לו לפחד שמא הוא יפתח התנהגות חדשה, דרמטית ומוזרה. האנשים הסובבים אותו עשויים אף שלא לדעת כלל על השינוי, אלא אם כן הם אינטואיטיביים ופתוחים להבדל הדק, המבטא שלו, אינטגרטיבי ואינטגרציה גדולות יותר. אחרי התעוררותו זו, האדם לא יהיה יותר לבד לעולם.

ומכיוון שהאל הוא האדם והאדם הוא האל, אדם יכול למצוא את האל רק כאשר הוא מוצא את עצמו. דבר זה פוטר אותנו מקונפליקט טיפוסי ותכוף, תוצאתה של תפיסה שגויה לגבי האל. כאשר אדם נשען על האל כדי להימלט מעצמו, הוא אינו מעוניין באחריות-עצמית בוגרת. האל שהוא מוצא במקרה כזה הוא אל שווא, מחוץ לעצמו. כאשר אדם מוכן לעמוד על רגליו שלו, הוא עשוי להצטרך, זמנית, לעמוד לבדו בעוד הוא זונח את אל הכזב שאמור להיות אחראי עליו. משהצליח בכך ונטל אחריות על עצמו – במובן העמוק ביותר שאפשר – הוא מסוגל לגלות את האל האמיתי – בתוך עצמו. זהו פיתול במחזור ההתפתחות.

כפי שכבר ציינו, כל זה אינו חדש. שום אמת לא יכולה להיות חדשה. אולם לדעת את האמת בצורה שטחית באזורים החיצוניים של האינטלקט, ולחוות את האמת כך שניתן לחיות אותה, אלה שני עולמות שונים. נתיב של עימות-עצמי יסודי ומעמיק, שבו אדם נוהג בגילוי לב מוחלט עם עצמו, פותח אפיקים אל העצמי הגבוה, שדרכם יכול אדם לממש את הפוטנציאל האלוהי שבו. אין צורך לפחד שדבר זה פירושו לזנוח את העולם הזה. זוהי אי הבנה מוחלטת לגבי הפירוש האמיתי של חיים רוחניים. חיים רוחניים פירושים הגבהת כל החוויה כולה, כביכול ארצית או לא. פירושם יכולת מוגברת לכל עונג, איזון והרמוניה גדולים יותר, יותר ביטחון אישי וביטחון בעצמי, ויכולת מוגברת להתמודד עם כל המצבים. פירושם יותר חיוניות דינאמית, תחושה עמוקה יותר של היותך בחיים, טעם חיים מוגבר בכל ביטוי והיבט בחיך. פירושם צמיחה בלתי פוסקת והפקת המיטב מכל יכולותיך המולדות. פירושם שכל מצב ומצב שאדם נקלע אליו, מכיל משמעותיות עמוקה, מעביר תחושה

עמוקה יותר של אחדות עם השלם, ועם זאת אינו מפחית או ממעיט מייחודיותה של האינדיבידואליות שלו – להפך, ככל שאדם חש בעוצמה רבה יותר שהוא חלק מן השלם, ככל שהוא מתאחד יותר עם היקום, כך מתעצמת אצלו תחושת האינדיבידואליות שלו.

היכן שהנפש משוחררת יחסית מחסימות חמורות, מתפיסות שגויות ומושרשות עמוק, מילים אלה (בשמיעה או בקריאה) יותירו רושם מיידי; יהיה להן הד וקבלתן תהיה קלה וטבעית. למעשה, יהיה זה כאילו הנשמה רעבה אליהן לאורך כל הדרך, וסופסוף הושבע הרעב. קבלת האמת משפיעה על הבריאות, על החוזה [הגופני] ועל החיוניות; המחשבות משתנות; התפיסות תופסות כיוון חדש; התודעה החושבת מתחילה להימתח ומפסיקה לקבל רעיונות ישנים, עבשים, שלא פעם עבר זמנם; הרגשות מיטהרים, הרצון נעשה חזק ורגוע יותר; המחשבות צלולות ותמציתיות יותר. הן נעשות יצירתיות יותר. הרעיונות המובעים כאן יתפתחו באופן עצמאי, אולי מזוויות חדשות. הם יהיו הגילוי היצירתי שיעשה העצמי, ויחוו מבפנים. התפקיד שאדם ממלא בחייו יתבהר ותחושת הביטחון האישי של האדם תתגבר. יהיה זה פשוט יחסית לאינדיבידואלים אלה להשתנות בתגובה להרצאות אלה, הנותנות הנחיות לדרך הנכונה למדוט וליצור מחשבות.

אולם היכן שתפיסות שגויות נחקקות עמוקות ועיוותות את הזרימה החופשית של כוח החיים, מילות אמת יכולות לשמש את האדם רק כתמריץ לחקור את מעמקי הווייתו, כדי לגלות מהו שאחראי לחיים המותירים תשוקות רבות בחוסר מימוש.

היופי והאמת שבבריאה הם שהמציאות הסופית [האולטימטיבית?] היא אושר עילאי, עונג עילאי ומימוש ללא שובע. זהו אושר קל, בלי מאבק או פחד לאבד אותו שוב. הטרגדיה האנושית היא שהאדם מנהל מאבק מפרך כנגד האושר בכך שהוא פוחד מן האמת ונאחז בתפיסות שגויות. הוא גם פוחד למעשה מן האושר – מתוצאותיו ומחובותיו הברורות.

אחרי שמתגלה [לאדם] שכוחות בלתי מודעים עד כה [בתוכו] פוחדים מן האושר ומתנגדים לו, ובכך הופכים את המאבק המודע להשיג אושר למאבק מכאיב ומתוח עוד יותר, יתברר [לאדם] שהעצמי לבדו יוצר ייסורים וסבל – לא האל, לא גורל אכזר ואפילו לא אנשים אחרים. התוצאות הנובעות מהבנה זו, אין צורך להדגיש, הן מרחיקות לכת. הבנה זו לא רק פותחת את הדלת שחסמה את הדרך למימוש מסוים, היא גם פותחת ערוצים אל מקור העצמי הפנימי, שעומד בקשר קבוע עם המציאות הקוסמית, עם כוח החיים, עם האל. פירוש הדבר לחיות חיים מלאים, מוגשמים בכל התחומים. פירושו צמיחה קבועה וחווית חיים עשירה. פירושו רוגע דינאמי ומודעות ממריצה ונמרצת לכל מה שקורה. פירושו יכולת לגשת לאירועים אומללים בגישה בונה יותר, ללמוד מהם, לגדול באמצעותם, עד שהמעורבות האישית והקשר איתם נעשים מובנים באופן עמוק כל כך, שהסיבות לחוויות האומללות יכולת סופסוף להתמוסס.

ככל שהביטחון בעצמי גדל, כתוצאה מהפיכת הקשיים לקרש קפיצה בונה, הפחד שלא אצליח לפגוש את החיים במלואם נפסק. האדם כל הזמן מקבל אישור לכך שכל מה שמופיע בחייו הוא מתוצרת עצמית. זו תולדה של העצמי שלו, לכן לא יכול לקרות שום דבר שהעצמי לא יכול להתמודד איתו. אם העצמי יכול לייצר את הסיבה, הוא מסוגל להתמודד עם התוצאה.

נתיב ההתמרה לעימות-עצמי ולמימוש-עצמי מלמד מה נחוץ ומצביע על הכיוון שיש לקחת. הוא מראה לאדם איך לפגוש את החסימות שלו, [ומצביע על] הגישה הבונה ביותר לפגוש אומללות מתוצרת-עצמית, ואיך להתבונן, לקבל ולשנות את העצמי, כך שהאדם יוכל להיות יותר הוא עצמו באמת. מתוך זה מופיעה מודעות לבורא, לבריאה ולקשר של האדם לתהליך האוניברסאלי.

כשאני אומר שהמציאות הסופית [האולטימטיבית?] היא אושר, פירוש הדבר שרק מה שאינו ניתן להריסה הוא האמיתי. קיימת כמובן מציאות זמנית, אך אין לה משך אינסופי. היא חייבת לחזור ולהתמוסס. דבר זה מומחש על ידי העובדה הבאה: כשהאדם מחזיק במסקנה שגויה, הוא עשוי להיות משוכנע עמוקות בנכונותה. האמונה בזה משפיעה על מעשיו, מחשבותיו ותגובותיו הרגשיות, וכל אלה יוצרים תוצאות נוספות – מבוססות כולן על התפיסה המקורית המוטעית. תוצאות אלה הופכות למציאות כרגע. הן נחוות כעובדות, למרות שמקורן במסקנה שגויה. אולם רעיון אמיתי לעולם לא ניתן להכחדה. הוא זמין לנצח ומוכן להתגלות ברגע שאינטליגנציה מודעת שוקלת את היתכנותו ומושיטה אליו יד. שקר יכול רק להסתיר את האמת, הוא לא יכול לחסל אותה. ברגע שהאמת נודעת, השקר נעלם – יחד עם כל תוצאותיו. זה כמו עננים המסתירים את השמש; העננים נראים צפופים כל כך עד שקרני השמש נחסמות כתוצאה מהם. אולם השמש נותרת באינתה מאחורי העננים, ואין זה משנה עד כמה עבה שכבת העננים. כך הוא לגבי האמת והשקר. האחרון אינו אלא שכבה עבה של ערפל או עננים, שחייבת בסופו של דבר להתפוגג. רוע, סבל, אומללות, בלבול, מחלה וייסורים מכל סוג נוצרים כתוצאה מרעיונות שקריים. הם לא הורסים ולא יכולים להרוס את האמת ואת המציאות שמאחוריה, נאמר, אשר תוצאותיה הן אושר, מימוש, בריאות, פרודוקטיביות, רווחה אישית, משמעותיות וצמיחה.

קחו כל רעיון שגוי כדוגמה. התבוננו איך הוא מוביל אתכם מהנחת הנחות אל עמדה פנימית סמויה, ומשם אל פעולות מוחצנות. האם הסיטואציה שנוצרת עקב כך מכחישה את הרעיון האמיתי, לעומת הרעיון השקרי? ודאי שלא. הרעיון האמיתי מתקיים לו בשקט, ממתין להתגלות. ברגע שהוא מתגלה, אקלים חדש לחלוטין מתקיים, ותוצאות הרעיון השקרי מתחילות להיעלם. כך הוא הדבר עם האל. אלוהים הוא מציאות ואמת, אהבה ויופי – כל הדברים שבגללם שווה לחיות. אלוהים אינו אל אוסר, מעניש, ומונע. עוד נדון בתפיסת האל המעוותת (ולעתים קרובות לא-מודעת) של האדם. אנו מעוניינים לפזר את ענני השקר ולחשוף את אור האמת. העננים נוצרים כתוצאה מתפיסות שגויות ומעיוותים שצריך להתייבב מולם ולהבין אותם לאשורם. באמצעות ההבנה, העצמי האמיתי נחשף ויכול לקחת לידיו את השליטה המלאה באינדיבידואל ובתהליכי חייו.

זכויות יוצרים –

Pathwork Foundation 1957-1997